

Narkotika Dugnad Vesterbro

– konkrete løsningsforslag på narkotika-problemerne på Vesterbro

101 forslag udarbejdet af Vesterbro. Fordelt på 5 emner: Politik, politi og jura, Rum, Organisering, Behandling og Holdningsændring

Politik, politi og jura

1. Politiet skal være mindre synligt. Hver gang de konfiskerer små pakker med stof til narkomanernes eget forbrug, modarbejder de jo i virkeligheden de internationale konventioner som forpligter os til at bestræbe os på at reducere omsætningen af illegale stoffer. For hver gang en pakke konfiskeres, bliver der jo bare købt en ny = øget omsætning.
2. Politiet skal være mindre synligt. Problemerne skal løses, men så længe regeringen ikke vil være med til det, er det urimeligt, at en lille lokalbefolkning skal bære så stor en byrde. Så må byrden spredes over større dele af Vesterbro/byen frem til løsningerne er fundet.
3. Man skal forhindre prostitution, så vil der ikke være så meget stofbrug
4. Der er stort set ingen prostituerede kvinder i Skelbækgade d. 1. i måneden. For der har de penge. Udbetal en kontanthjælp dagligt eller bare hver anden dag. Så skal I se løjer ...
5. Afkriminalisering af illegale rusmidler.
6. Nedkriminalisering af illegale rusmidler til eget forbrug. Tillade besiddelse af stof til eget forbrug – så de stofafhængige kan tage deres stoffer med hjem, frem for at være henvist til at indtage det på stedet, til skue for alle. Det vil samtidig frigøre politi-ressourcer til langt mere relevant politiarbejde.
7. Gå til politidirektøren og bede om hendes holdning til fixerum.
8. Bed politidirektøren om at nedprioritere håndhævelse af pusherloven. I det mindste i den udstrækning, at den rammer stofmisbrugerne. Det har igennem 30 år netop IKKE været hensigten, at det var stofmisbrugerne som skulle rammes af kontrolindsatsen.
9. Inviter politidirektøren til at deltage i en lokal arbejdsgruppe med beboere, stofmisbrugere, erhvervsdrivende og fagfolk.
10. Politiet skal opfordres til at anvende deres faktuelle viden konstruktivt, f.eks. i samarbejdet med andre om at løse problemerne og konflikterne
11. Pusherloven skal afskaffes. Den virker stik imod hensigten. Den rammer IKKE bagmændene.
12. Reducer tilgængeligheden af kokain, dvs. sæt massivt ind mod bagmændene; altså dem der sælger, men ikke bruger selv.
13. Politiet bør sættes på det samme kursus som tysk og hollandsk politi har været på. Nemlig det kursus som har fået kolleger i disse lande til at forstå, at de hverken har redskaber eller evner til at løse de meget

komplekse sociale problemer som ligger bag stofafhængighed og stofmisbrugernes tilstedeværelse i lokalområdet. Med "spredningsstrategien" øger man kun de hårdt belastede stofmisbrugeres problemer. Da der faktisk er en god del af de menige betjente som forekommer at have forstået dette allerede, bør kurset især tilbydes ledere og mellemledere. En del af kurset skal bestå i at lære at formidle denne nye forståelse til regeringen.

14. Det må undersøges om den nuværende praksis, hvor stofmisbrugere gives forbud mod at opholde sig i en lang række af politiet definerede forbudszoner, overhovedet er forenelig med lovgivningen og menneskerettighederne. Ordningen minder jo til forveksling om apartheidstyret i Sydafrika.
15. Afskaffelse af politiets forbudszoner. Hvis vi blander os, er der ingen der kan lave forbudszoner – og vi kunne måske opnå større forståelse og accept.
16. Civil ulydighed – opret ulovlige fixerum. Søg penge i Tryg-fonden. Vi kan ikke vente på at visse politikere, regeringen med støtteparti, kommer til fornuft.
17. Civil ulydighed – bare gør noget! Vi må bare begynde et sted – og så få renset op efter de andre.
18. Ny narkotikapolitik. Der skal nytænkning til. Og erkendelse. Stofferne er kommet for at blive. Der er hårdt brug for en evidensbaseret narkotikapolitik, som – som minimum – ikke skaber flere problemer end den løser. Der er behov for en langt højere vægtning af skadesreducerende elementer. Vi skal have en politik, som ikke i sig selv er mere skadelig, end de stoffer som den ellers var tænkt som en beskyttelse imod. Det er altså ikke nok, at vores narkotikapolitik er relevant i Græsted-Gilleleje (red.: dvs. i sundhedsministerens eget lokalområde). En god narkotikapolitik er en lokal narkotikapolitik.
19. Vidensniveauet skal højnes. Genetablering af et Narkotikaråd besat med medlemmer med høje faglige kvalifikationer.
20. En langt mere kvalificeret primær forebyggelse. At satse på mishandling og maltraktning af stofmisbrugere med det formål at afskrække unge mennesker fra at prøve rusmidler, giver ikke mening. Det er en hån mod de unge, og afslører helt og aldeles den store uvidenhed der plager beslutningstagerne – om både de unge, deres årsager til at prøve forskellige rusmidler og om de egentlige årsager til at en lille andel af dem udvikler en kompleks afhængighed. Ind med evidens.
21. Skifte regering. Opfordre den hele befolkning til at hjælpe os med at få en anden regering. En der ikke bare ignorerer os.
22. Regeringen har ingen respekt for selvstyret. Topstyrer bare.
23. Få pusherne ud af Vesterbro – de er farlige og aggressive, sælger stoffer der er urene. Pusherne bruger ikke selv stoffer – lad bare politiet tage sig af dem.

Rum

24. Der skal være mange forskellige attraktive mødesteder, hvor man kan mødes.
25. Etablering af fast konfliktløsningsråd, evt. organiseret af beboerne og andre lokale, hvor der er åbent på faste tidspunkter – lidt a la den gratis

retshjælp, blot med mæglere. Her kan der ske konfliktløsning – både narkomaner i mellem og mellem beboere og narkomaner. Et sted som kan bidrage til at fremme dialog mellem parterne.

26. Etablering af fixerum.
27. Etablering af rygerum (som i Frankfurt (2003) til "crack users").
28. Lav fixe-stationer i belastede baggårde. Sæt skure op på Halmtorvet. Så er vi sikre på, at der er en skraldespand og at de får bedre, mere fredelige, fixe-faciliteter uden for mange skader.
29. Etablering af en række decentrale mindre fixerum – spredt over hele byen.
30. Designe arkitektur efter en anden virkelighed (se f.eks. de alternative møbler fra Mændenes Hjem/Kenneth Balfelt).
31. Gør pladsen foran Mariakirken værdig for stofmisbrugerne med bænke, halvtage, lys, lyse farver, gode og ærlige materialer.
32. Der mangler overnatningssteder til hjemløse misbrugere i Københavns amt. Enten må amtet opfordres til at sikre et tilstrækkeligt antal sengepladser til deres egne borgere, eller også må de – sammen med andre amtskommuner – betale regningen.
33. Bytte bolig med sundhedsminister Lars Løkke i 14 dage – måske han så vil forstå?
34. Bytte bolig med justitsminister Lene Espersen i 14 dage – måske hun så vil forstå?
35. Bytte bolig med socialminister Eva Kjer Hansen i 14 dage – måske hun så vil forstå?
36. Flere sprøjteudleveringssteder. Flere former for sprøjteudlevering – forskellige stofmisbrugere bruger eller foretrækker at bruge forskellige udleveringsformer.
37. Flere sprøjteafleveringssteder
38. Sprøjteafleveringssteder, hvor der udbetales "kanylepant".
39. Opsætning af kanylebokse overalt også i enhver baggård på Vesterbro.
40. Flere toiletter – mange flere toiletter. Gadens folk har stort set ikke adgang til toilet i dag på Vesterbro. Mændenes Hjem har lukket deres toilet.
41. Flere væresteder
42. Væresteder med "daglejertjans". Væresteder, hvor man kan komme og gøre et stykke arbejde, f.eks. passe de lokale beboeres hunde, når beboerne er på arbejde, pakke breve eller noget tredje. Lønnen skal udbetales hver dag efter endt arbejde og må ikke berøre den pågældendes ret til eller niveau for overførselsindkomst. Det vil mindske kriminaliteten.

Organisering:

43. Etablering af konfliktråd, hvor hele nabolaget kommer. Konflikter skal gives tilbage til konflikternes ejermænd. Vi må ikke være bange for konflikter, må ikke blot betragte dem som farefulde. De rummer også muligheder, jf. også det kinesiske tegn for konflikt, der er sammensat af to tegn; tegnet for fare og tegnet for mulighed.
44. Identificer nøglepersoner som har forstand på etablering af konfliktråd med henblik på udvikling af denne idé.
45. Mere intensiv kanyleindsamling.
46. Pant på kanyler – man får penge for at aflevere de brugte.
47. Uddeling af "klik – kanyler" for at reducere risikoen for stikskader.

48. Organisere sig lokalt og debattere konkrete aktuelle problemer og løsninger løbende.
49. Hjælp misbrugerne – ikke bare flytte på dem. Lytte til dem - også til tidligere misbrugere.
50. Der skal koordineres mellem hjælpere og politi. Mændenes Hjem og politiet trækker jo i hver sin retning.
51. Flere brugerorganisationer til at lægge pres på politikere og beslutningstagere.
52. Flere NGO'ere som kan lægge massivt pres på og banke politikerne op! Evt. i et samarbejde med politiet, så Vesterbro bliver en zone, hvor problemerne bliver løst anderledes.
53. Beboere kan iværksætte individuelle tiltag – give stofbrugere mad – og selv samle sprøjter ind.
54. Forskellige tiltag der kan fremme dialogen mellem beboere og stofmisbrugere. Det vil nok kunne få dem til bedre at forstå hinanden. F.eks. omdeling af "postkort" med budskaber til hinanden. Bare til en start. Ikke mere "dem og os". Bare "os". "Dem" og "os" har ikke det store indblik i hinandens liv. Det skal vi have – gensidig fortælling gennem ord og billeder. F.eks. "kontakt-kort" med portrætter af beboere og stofmisbrugere som gerne vil i dialogen med hinanden. Omdelt på Vesterbro.
55. "Besøgsvenner" på gadeplan, hvor beboere lærer misbrugerne at kende og omvendt. Vil fremme dialogen mellem dem og skabe gensidig respekt.
56. Behandlere og socialarbejdere bør bo i lokalområdet.
57. Fokus på vilkår for børnene på Vesterbro.
58. At give børnene et tilbud om en hepatitis B vaccine kan der da godt ses noget positivt i. Men det er altså også en hån. For man kan jo ikke vaccinere mod hepatitis C og hiv!!!
59. De penge der politisk er sat af til Vesterbro, skal også bruges på Vesterbro. Kan man inddrage grundejerforeningerne mere?
60. Koordination mellem forskellige forvaltningsgrene – inklusive politiet. Ligesom KOORDINATION har vist sig at være KODEORDET i andre lande for løsning af de massive problemer omkring åbne stofscener, må man formode at det samme er tilfældet her.
61. Organiser en arbejdsgruppe der arbejder videre med løsninger.
62. Bombarder politikerne med breve og henvendelser for at oplyse dem om borgernes holdninger og vilkår. Måske det kan få visse politikere til at forstå, at vi faktisk lever – eller skulle leve – i et demokrati og at en af grundforudsætningerne for demokratiet netop er respekt for minoriteter.
63. Giv stofmisbrugere og andre fra gadens parlament frikort til HT/DSB.

Behandling

64. Der skal være lettere adgang til akut hjælp f.eks. lokale skadestuer. Hvad med at aktivere hele den danske lægestand (kollektivt) i etablering af "fremskudte skadestuer" i belastede områder! Er de ikke forpligtede på skadesreduktion gennem lægeløftet? Dialog forudsætter, at parterne (reelt) mødes. Dialog har alt for vanskelige vilkår, når der blot skabes mere afstand

65. Man kan faktisk lære af arbejdet med hjemløse: at nærme sig forsigtigt med udstrakt hånd uden krav om forandring
66. Fængselsbehandling. Mere behandling i fængslerne, og en langt bredere vifte af behandlingstilbud i fængslerne. Forstået som en nødløsning indtil stofmisbrugerne ikke længere fylder vores fængsler. De hører ikke hjemme der.
67. Forbedre og udvide behandlingstilbud. F.eks. alternative døgnbehandlingsforløb – kreative løsninger, som ikke nødvendigvis skal indebære krav om at brugerne bliver stof- og medicinfrie.
68. En relevant behandlingsindsats kræver realistiske målsætninger. Den i dag gældende målsætning, "stoffrihed for alle", er fuldkommen urealistisk. Den er først og fremmest politisk og finder da heller ikke saglig begrundelse i den tilgængelige dokumentation.
69. Der skal alene arbejdes ud fra individuelle målsætninger i behandlingen. De forskellige målsætninger – om de handler om at blive stoffri, stof- og medicinfri, eller reducere – men ikke nødvendigvis eliminere – et sideforbrug – skal være sidestillede.
70. Politikerne ud af fastlæggelsen af narkotikainsatsen.
71. Decentrale behandlingstilbud. Langt lettere adgang til f.eks. medicinsk behandling. F.eks. metadonbusser som i Holland.
72. Lettere adgang til behandling med injicerbar metadon.
73. Heroinbehandling (lægeordineret diatylmorfin). For godt 100 år siden kunne man købe heroin i håndkøb på apoteket. Dengang kunne børn hente det til deres forældre og bedsteforældre. Så blev dette ene morfinpræparat taget ned fra apotekernes hylder. Og først mange mange år senere fik vi de narkotikaproblemer vi kender og slås med i dag. Hvorfor? Årsagerne skal åbenbart ikke findes i stoffet ...
74. Ordination af andre stoffer, når alternativet er kriminalitet for at kunne skaffe dem.
75. Det skal være muligt også for såkaldte "ikke-københavnere", altså stofmisbrugere som egentlig hører til i andre kommuner og som f.eks. henter kontanthjælp dér, men reelt opholder sig i København, at opstarte substitutionsbehandling her i København. Det er naturligvis ikke Københavns Kommune der skal have regningen, men enten staten eller også må de øvrige amtskommuner dele regningen.
76. Etablering af egentlige lavtærskeltilbud i København for såkaldte "ikke-københavnere" som opholder sig her i byen. Når den tyske stat kan finde ud af at finansiere et fixerum i Holland, kan den danske stat – eller de øvrige amtskommuner – vel også finde ud af at tilbyde substitutions- og anden behandling eller social indsats til disse mennesker.
77. Etablering af egentlige lavtærskeltilbud. Gode og meget kvalificerede tilbud som ikke stiller krav om forandring for at man kan indgå.
78. En diskussion om hvad et lavtærskeltilbud egentlig er, er påtrængende nødvendig at få i gang. Et tilbud som man kan blive bortvist fra pga. manglende "samarbejdsvilje" eller "forandringsvilje", er IKKE et lavtærskeltilbud. Flere af de tilbud der i dag findes i bydelen bortviser i dag folk på dette grundlag. Selvom man burde rejse det spørgsmål, om de overhovedet har lovhjemmel til at træffe den slags afgørelser, i hvert fald når de leverer ydelser efter servicelovens § 94, må man her og nu blot konstatere at der er et udpræget behov for tilbud, hvor tærsklerne ikke er

så høje, at man får blå mærker på knæene, når man forsøger at komme ind. Der er behov for "tærskelløse" tilbud.

79. Generel kvalificering/efteruddannelse af behandlere.
80. Mere brugerinddragelse i behandlingen og udformningen af behandlingen.
81. Sanktion og straf ud af behandlingen.
82. Bredere vifte af behandlingstilbud og tilgange. Stofmisbrugere er ligeså forskellige som andre og har derfor også brug for forskellige tilbud.
83. Appel fra stofmisbrugerne selv: Giv os et værdigt liv. Det ville være en god løsning.

Holdningsændringer:

84. Vi må satse og turde tro på hinanden. Fokusere på, hvad vi faktisk kan udrette sammen. (Jens Arntzen).
85. En løsning kan være selvkontrol, men også kontrol gennem betydningen af relationer med andre mennesker. Og vi må forstå, at narkotikakrigen for længst er ovre. Narkotikaen har vundet. Når narkotikakrigen er tabt, må vi vinde freden. Vi må finde værdige måder at leve med narkotika på. (Nils Christie).
86. Mere medfølelse. Mere forståelse. Sikre stofmisbrugerne følelsen af værdighed, f.eks. med fixerum.
87. Vi skal have ændret vedtagen terminologi, så vi ser mennesker som medborgere og ikke kategorier.
88. Mere terminologi: Vi skal skelne mellem brug og misbrug. Misbrug er mere udtryk for sociale og psykologiske faktorer og problemer, end det er udtryk for "lyst" til stoffer.
89. Mere terminologi: Vi skal forstå, at stofmisbrugernes brug af stoffer ikke er deres problem, men deres løsning. Når vi definerer og angriber forbruget som deres problem, er det angstprovokerende for dem. De oplever, at vi ønsker at tage – ikke deres problem – men deres løsning fra dem. Uden at sætte noget andet, og i hvert fald ikke noget bedre, i stedet.
90. Adoptér en narkoman/junkie. "Hver opgang passer på sin junkie", opdrager lidt på ham/hende. Er god ved ham/hende.
91. Arranger morgenbord hele vejen ned ad Istedgade og byde stofmisbrugerne velkommen med god morgenmad. Stil stole op ved Mariakirken. Igen og igen. Lav fælles sove-på-gaden event. Indsamle tøj til narkomaner.
92. Vi skal holde op med at fokusere på alle vores forskelligheder og i stedet se på det vi er fælles om – nemlig det offentlige rum.
93. Vi må bede pressen om hjælp. Vi har brug for pressens hjælp til at fremme og sikre en evidensbaseret debat. Politikere får i dag lov til både at lyve og manipulere. Og det endda omkostningsfrit. Det bliver ikke afsløret.
94. Vi må hjælpe visse pårørende-grupperinger med at skifte holdning. Nemlig de pårørende-grupperinger som stædigt og ureflekteret fastholder status quo eller det som er værre, nemlig tvangsbehandling, kriminalisering af brug mv. Måske er deres problem, at *hvis* de skifter holdning bliver de på en måde medansvarlige for deres kæres alt for tidlige død og alt for enorme elendighed?
95. Der skal skabes mulighed for en anerkendende dialog. Ingen af os har patent på definitionen af det gode liv. Og ingen af os har lov til at ødelægge den andens mulighed for selv at definere sit eget gode liv.

96. Vi skal slutte fred med stofmisbrugerne. Anerkende rus som et blivende fænomen. Ikke fordi vi hylder det, eller ønsker det sådan. Men blot som det faktum det er.
97. Prioritere alternative billeder af mennesker med forbrug af rusmidler.
98. Afdæmonisere rusmidler. De enkelte rusmidlers skadespotentiale hhv. muligheder skal afdækkes. Og politikken/indsatsen fastlægges herudfra.
99. De involverede parter skal prioritere og fokusere på fælles dagsorden. Stå sammen. Kategoriseringer og opdelinger af interessenter demoraliserer i stedet for at stimulere fælles ansvar om løsninger
100. Kampen mod narkotika er stort set reduceret til en kamp mod stofmisbrugerne. At stofmisbrugerne er på sigtekornet er endda legitimeret af den siddende regering. Her knap 2 år efter Lars Løkkes lancering af "Kampen mod narko", er stofmisbrugernes dødelighed tilbage på 1995-niveau. Enhver må kunne se og forstå, at det ganske enkelt er uanstændigt. Vi må holde op med at jage stofmisbrugerne og i stedet omtale og behandle dem med værdighed. Forestillingen om, at krigen mod narkotika ikke allerede er tabt er tåbelig. Den er endda ikke bare tabt, men givet fuldstændigt i hænderne på en skrappelløs underverden. Forestillingen om, at krigen mod narkotika fortsat kan vindes hører hjemme i en parallelverden af drømmebilleder og fantasier. Og forestillingen om, at krigen skal både fortsættes og udkæmpes på gadeplan med stofmisbrugerne som primært mål er barbarisk og kynisk.
101. På vejen til løsninger, må vi nu erkende, at vi ikke står overfor et valg mellem den gode løsning og den dårlige løsning. Det valg vi har, er derimod valget mellem den dårlige løsning og den mindre dårlige løsning.

Fra deltagerne på Dugningen d. 9. september 2005, Vesterbro, Kbh.
www.dugnad.dk

Narkotika Dugnad Vesterbro er arrangeret af:

Foreningen for Narkoløsninger
Center for Narkotika Indsats
Kommunikationsbureauet Taletid
Vesterbro Lokalråd

Yderligere oplysninger hos:

Michael Lodberg Olsen
T. 25 85 24 85
mlo@taletid.org

Nanna W. Gotfredsen
T. 26 79 19 69
nwg@cfni.dk